omma surema moistusse pärrast olli uhkeks ning surelisseks ja ennast täis samud. Ei sallind teiste käest ühtegi wastoräkimist se wasto, mis temma olli neile kui selge töe sanna kulutanud. Et temma isse ka wahhest ommas möttes ja arrus ekſitusse peäl saaks olla, sedda temma ei arwanud ei polegi mitte töeks.

Ühhel öhtul, mil need nimmetud nelli nabret awisi luggemisse ja mu juttoaiamisse pärrast jälle ollid kokko tulnud, juhtusid nemmad ühhe lehhe numri sees selleſamma wanna ſanna peäle, mis siin üllemal sai nimmetud, „et seäl perres, kus lapsed omma rummala ja kurja ellamisse läbbi issa ja emma au teotawad, kiiünlad toas ärrakustuwad.“ — Klassisep hakkas siis sedda wanna sanna pilkamisse wisil naerma, ja seisis se peäl, et se ei olnud muud kui üks tühhi hirmutamisse sanna, kellest ei wannad egga nored ei lähhäks suggugi holima. Teised ütlesid kül, et ei tohtind sedda wanna sanna mitte tühjaks egga alwaks arwata, waid et se nore rahwale wägga tarwis olleks, sedda sanna neile üsna tössiseks nimmetada ja nisuggust hirmutamist neile tihti meletulletada. Uhke klassisep sai tullist wihha täis, löi russikaga lauda peäle, ja ütles kissendades:

„se jääb ommeti töeks, et se sanna ei olle muud, kui üks selge narri ja wanna naese jut.“ — „Noh, noh, wennike,“ ütles siis treial, „ärra olle mitte liig julge omma sure moistusse peäle, waid tänna Jummalat, et sinna ei sa mitte katsta sedda keige kibbedamat laste wannematte ahhastust hukka läinud laste pärrast, sest et sinnul lapsi ei olle.“ — „Ja olleks minnul ka lapsed,“ ütles klassisep, „segipärrast minna saaksin sedda wanna sanna ikka walleks nimmetada; ja eks minna ei moistaks liati ommad lapsed sel wisil ülleskaswatada, et minnul ei olleks neist ei mingisuggust melehaigust karta?“

Ommeti piddi sesamma kange mees monni päwa järrele sest arro wötma, et sel wannal sannal täis öigus olli ja sedda töeks tunnistas, mis peäle ta näitab.

Joulo pühha öhto olli kätte samud, se kallis aeg, mil selle pühha lapsokesse, Jesusse, sündiaeg, mil selle pühha lapsokesse, Jesusse, sündimist ette terretame ning pühhitseme, ja mis waumist ette terretame ning pühhitseme, ja mis waunatelle ni hästi kui noortelle üht wist üks römo aeg on. Ka seäl Saksama külla sees, kellest siin juttustakse, olli se mönnus prunk, nenda kui meie Ma liinades ja moisades, et Joulo öhtul perre lastele lauda ehhitakse: nored kusepuud sawad